Lietas arhīva Nr. A42-00399-22/15
ECLI:LV:ADRJRIT:2022:0224.A420185421.3.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2022. gada 24. februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Agnese Patmalniece,

piedaloties pieteicējam /pers. C/ un pieteicēja pilnvarotajai pārstāvei /pers. D/, atbildētājas – Latvijas Republikas – pusē pieaicinātās iestādes – Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras pārstāvei /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2021. gada 7. maija lēmuma Nr. 21/1122837 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs vērsās Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrā (turpmāk – aģentūra) ar iesniegumu, lūdzot piešķirt bezdarbnieka pabalstu.

Ar aģentūras Rīgas pilsētas Latgales nodaļas 2018. gada 13. novembra lēmumu Nr. 18/2693541, pamatojoties uz tā brīža Nodarbinātības valsts aģentūras un Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) sniegto informāciju, pieteicējam piešķirts bezdarbnieka pabalsts par periodu no 2018. gada 4. oktobra līdz 2019. gada 3. jūlijam.

Konstatējot, ka pieteicējam bezdarbnieka pabalsta saņemšanas laikā ir bijis darba ņēmēja statuss, aģentūras Rīgas pilsētas Latgales nodaļa 2021. gada 15. martā pieņēma lēmumu Nr. 21/654858 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru noteikta bezdarbnieka pabalsta pārmaksa par periodu no 2018. gada 4. oktobra līdz 2019. gada 3. jūlijam 18 205,24 *euro* apmērā un pieprasīts pieteicējam atmaksāt pārmaksāto bezdarbnieka pabalstu.

[2] Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, ar aģentūras 2021. gada 7. maija lēmumu Nr. 21/1122837 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka aģentūra no dienesta 2021. gada 3. martā saņēmusi informāciju, ka pieteicējs no 2018. gada 2. oktobra līdz 2019. gada 1. oktobrim atradies darba ņēmēja statusā pie sabiedrības ar ierobežotu atbildību „LDZ ritošā sastāva serviss" (turpmāk – darba devējs) un viņam visā minētajā periodā ik mēnesi ir reģistrēta darba devēja iemaksu alga un veiktas valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas. Proti, izbeidzot darba tiesiskās attiecības ar darba devēju 2018. gada 1. oktobrī, dokumenta „Vienošanās par darba tiesisko attiecību izbeigšanu" (turpmāk – vienošanās) 6. punktā noteikts, ka pieteicējam ir noteikts 12 mēnešu ilgs profesionālās darbības ierobežojums (konkurences ierobežojums), par ko pieteicējs saņēmis atlīdzību. Pie šādiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem, kad pieteicējs ir saņēmis gan atlīdzību par konkurences ierobežojumu, gan bezdarbnieka pabalstu, viņam vajadzēja apzināties tiesiskās sekas, neskatoties uz to, ka darba devējs sākotnēji nebija sniedzis ziņojumus dienestam par pieteicēja atrašanos darba ņēmēja statusā. Līdz ar to pieteicējam pašam ir pienākums atmaksāt nepamatoti saņemto bezdarbnieka pabalstu.

[3] Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[3.1] Pieteicējs kopš 2018. gada 1. oktobra nav bijis darba ņēmējs Latvijas Republikas normatīvo aktu izpratnē, ievērojot, ka pieteicējs, pamatojoties uz vienošanos, 2018. gada 1. oktobrī izbeidza darba tiesiskās attiecības ar darba devēju, pamatojoties uz Darba likuma 114. pantu. Minēto apstiprina darba devēja 2021. gada 22. marta izziņa.

[3.2] Izskatāmajā gadījumā nav konstatējama pieteicēja vaina, kas ir pamats bezdarbnieka pabalsta pārmaksas atgūšanai, ievērojot, ka līdz pat pārsūdzētā lēmuma saņemšanai pieteicējs nezināja, ka darba devējs vienpersoniski 2021. gada 22. februārī ir veicis darbības dienesta sistēmā, pamatojoties uz kurām pieteicējs ar atpakaļejošu datumu (2018. gada 2. oktobri) ir atkārtoti ieguvis darba ņēmēja statusu pie darba devēja un tajā pat datumā (2021. gada 22. februārī) ar atpakaļejošu datumu (2019. gada 1. oktobri) ir atkārtoti zaudējis darba ņēmēja statusu pie darba devēja.

[3.3] Lietas materiālos nav pierādījumu, ka starp pieteicēju un darba devēju būtu noslēgta rakstiska vienošanās Darba likuma 84. panta ceturtās daļas izpratnē. Pieteicējs nav saņēmis ikmēneša atlīdzību no darba devēja par konkurences ierobežojuma ievērošanu. Vienošanās ir divu privātpersonu tiesiska vienošanās par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, kas paredzēja vienreizējas kompensācijas izmaksu.

[3.4] Aģentūra, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir pārkāpusi administratīvā procesa principus.

[4] Aģentūra tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Aģentūra, piešķirot bezdarbnieka pabalstu, pamatojas uz pierādījumiem, proti, informāciju, kas saņemta no dienesta un Nodarbinātības valsts aģentūras. Dienesta iesniegtās ziņas par reģistrētajām sociālās apdrošināšanas iemaksām par personu aģentūrai ir saistošas. Tas nozīmē, ka aģentūrai nav pamata vērtēt pieteicēja iesniegto darba devēja izziņu, jo, lai konstatētu bezdarbnieka pabalsta pārmaksu, aģentūrai pietiek ar dienesta ziņām, ka pabalsta saņemšanas laikā persona ir bijusi darba ņēmēja statusā.

[4.2] Informāciju par pieteicēja atrašanos darba ņēmēja statusā darba devējs dienestam iesniedza, piekrītot Valsts kontroles 2020. gada rudens revīzijā konstatētajam, ka publiskā sektora darba devēji, ignorējot normatīvo aktu prasības, proti, pieņemot lēmumu noslēgt vienošanos par profesionālās darbības ierobežojumu un iekļaujot tajā noteikumus par atlīdzības izmaksu vienreizēja maksājuma veidā, ne tikai pārkāpj Darba likuma normas, bet arī neievēro Publiskas personas finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanas likuma prasību ar publiskas personas līdzekļiem rīkoties likumīgi un lietderīgi, t.i., radīja apstākļus, kurus izmantoja vairākas personas, profesionālās darbības ierobežojuma laikā piesakoties un saņemot bezdarbnieka pabalstu.

[4.3] Starp pieteicēju un darba devēju noslēgtā vienošanās satur tādu informāciju, kas liecina par konkurences ierobežojuma noteikšanu. Proti, vienošanās 7. punktā noteikts, ka par konkurences ierobežojuma ievērošanu darba devējs maksā ikmēneša atlīdzību 2144,85 *euro* apmērā, bet vienošanās 8. punktā noteikts, ka 7. punktā noteikto atlīdzību izmaksā vienā maksājumā par visu noteikto konkurences ierobežojuma laiku. Tā kā darba devējs ir veicis attiecīgus precizējumus dienestā, darba devējs ir piekritis Valsts kontroles revīzijā konstatētajam un izmaiņas datos par pieteicēja nodarbinātību veiktas saskaņā ar tiesību normās noteikto.

[4.4] Saskaņā ar likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 3. panta otro daļu sociālās apdrošināšanas pamatprincipi paredz solidaritāti starp sociālās apdrošināšanas iemaksu veicējiem un pakalpojumu saņēmējiem, kā arī sociālās apdrošināšanas līdzekļu izmantošanu tikai sociālās apdrošināšanas pakalpojumiem saskaņā ar likumu, attiecīgi, sabiedrības interesēs ir nepamatoti izmaksātā bezdarbnieka pabalsta atgūšana. Pie šādiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem nav pamatots pieteicēja norādītais, ka aģentūra ir pārkāpusi administratīvā procesa principus.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem, kā arī uzsvēra, ka likuma roba gadījumā nelabvēlīgu administratīvu aktu nevar pamatot ar analoģiju.

Aģentūras pārstāve pieteikumu neatzina un lūdza to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos norādīto argumentāciju.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 3. panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesības uz bezdarba apdrošināšanas pakalpojumiem ir personām, kuras Bezdarbnieku un darba meklētāju atbalsta likumā noteiktajā kārtībā ir ieguvušas bezdarbnieka statusu, ir apdrošinātas bezdarba gadījumam saskaņā ar likumu „Par valsts sociālo apdrošināšanu" un kurām ir šajā likumā noteiktais apdrošināšanas stāžs.

Atbilstoši Bezdarbnieku un darba meklētāju atbalsta likuma 10. panta pirmās daļas 2. punktam tiesības uz bezdarbnieka statusu pēc reģistrēšanās Nodarbinātības valsts aģentūrā ir personai, kura nestrādā (nav uzskatāma par darba ņēmēju vai pašnodarbināto saskaņā ar likumu „Par valsts sociālo apdrošināšanu"). Savukārt saskaņā ar šā likuma 12. panta pirmās daļas 1. punktu bezdarbnieka statusa zaudēšanas pamats ir darba ņēmēja vai pašnodarbinātā statusa iegūšana.

Tātad bezdarbnieka statuss, kas ir priekšnoteikums bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai, nav savienojams ar darba ņēmēja statusu (*Senāta 2011. gada 26. janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-118/2011 (A42470408) 9. punkts un 2010. gada 16. decembra sprieduma lietā Nr. SKA-53/2010 (A42556507) 13. punkts*).

[8] Likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16. panta trešajā daļā noteikts, ka gadījumā, ja aģentūra konstatē, ka personai bezdarbnieka pabalsta saņemšanas laikā ir bijis vai ir darba ņēmēja vai pašnodarbinātā statuss un līdz ar to šī persona nepamatoti saņēmusi bezdarbnieka pabalstu, aģentūra pieņem lēmumu par šajā periodā pārmaksātās bezdarbnieka pabalsta summas atgūšanu, pamatojoties uz dienesta informāciju par periodiem, kuros persona reģistrēta kā darba ņēmējs vai pašnodarbinātais, vai no citas valsts kompetentās iestādes saņemto informāciju par personas nodarbinātību citā valstī.

No minētās tiesību normas izriet, ka aģentūra lēmumu par pārmaksātās bezdarbnieka pabalsta summas atgūšanu pieņem, pamatojoties uz dienesta sniegto informāciju. Proti, gadījumā, ja aģentūra ir saņēmusi no dienesta informāciju par personai reģistrētu darba ņēmēja statusu periodā, kurā personai tiek vai ir ticis izmaksāts bezdarbnieka pabalsts, aģentūrai saskaņā ar minēto tiesību normu ir jāizdod obligātais administratīvais akts (Administratīvā procesa likuma 65. panta pirmā daļa).

[9] No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka, pieņemot lēmumu par bezdarbnieka pabalsta piešķiršanu, aģentūras rīcībā bija informācija, ka pieteicējs 2018. gada 1. oktobrī ir izbeidzis darba tiesiskās attiecības un no 2018. gada 4. oktobra ieguvis bezdarbnieka statusu (*lietas 35.-37. lapa*).

Tāpat lietā nav strīda par to, ka atbilstoši dienesta sniegtajām ziņām darba devējs ir labojis datus, atbilstoši kuriem pieteicējs ir norādīts kā darba ņēmējs no 2018. gada 2. oktobra līdz 2019. gada 1. oktobrim (*lietas 24. lapa*).

Ņemot vērā, ka pieteicējam par laika periodu no 2018. gada 4. oktobra līdz 2019. gada 3. jūlijam bija piešķirts un izmaksāts bezdarbnieka pabalsts, saņemot no dienesta informāciju par pieteicēja atrašanos darba ņēmēja statusā bezdarbnieka pabalsta saņemšanas periodā, saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16. pantu, aģentūrai bija jāpieņem lēmums par pieteicējam nepamatoti izmaksātā bezdarbnieka pabalsta atgūšanu.

[10] No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka laika posmā no 2016. gada 7. jūlija līdz 2018. gada 1. oktobrim pieteicējs ir bijis darba tiesiskajās attiecībās ar darba devēju (*aģentūras 2021. gada 15. marta izziņa, lietas 42.-43. lapa*).

Lietā iesniegta starp darba devēju un pieteicēju 2018. gada 1. oktobrī noslēgta vienošanās (*lietas 15.-17. lapa*). Ar minēto vienošanos tās dalībnieki ir vienojušies izbeigt darba tiesiskās attiecības ar 2018. gada 1. oktobri, pamatojoties uz Darba likuma 114. pantu. Vienošanās 6. punkts paredz, ka puses saskaņā ar Darba likuma 84. pantu vienojas noteikt pieteicējam viena gada ilgu konkurences ierobežojumu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanas. Savukārt vienošanās 7. punktā noteikts, ka par konkurences ierobežojuma ievērošanu darba devējs maksā ikmēneša atlīdzību 2144,85 *euro* apmērā, bet vienošanās 8. punktā noteikts, ka 7. punktā noteikto atlīdzību izmaksā vienā maksājumā par visu noteikto konkurences ierobežojuma laiku

No minētā konstatējams, ka pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās pieteicējam ar darba devēju bija noslēgta vienošanās par profesionālās darbības ierobežojumu (konkurences ierobežojumu) atbilstoši Darba likuma 84. pantam.

[11] Saskaņā ar likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1. panta 2. punkta o) apakšpunktu darba ņēmējs ir persona, kurai pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās ir vienošanās par darbinieka profesionālās darbības ierobežojumu (konkurences ierobežojums).

Ņemot vērā, ka pieteicējam pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās bija noslēgta vienošanās ar darba devēju par profesionālās darbības ierobežojumu (konkurences ierobežojums) vienu gadu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanas, darba devējam bija pienākums saskaņā ar Darba likuma 84. panta pirmās daļas 3. punktu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās maksāt pieteicējam atbilstošu ikmēneša atlīdzību par konkurences ierobežojuma ievērošanu. Proti, saskaņā ar minēto Darba likuma normu darba devējam pieteicējam izmaksājamās atlīdzības apmērs bija jāsadala, par visu konkurences ierobežojuma periodu pieteicējam katru mēnesi izmaksājot darba algu atbilstošā apmērā un saskaņā ar likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 20., 21. un 23. pantu aprēķināt un iemaksāt valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas, un iesniegt atbilstošu ziņojumus dienestā.

Tādējādi atzīstams, ka tieši pieteicēja bijušā darba devēja rīcības dēļ, savlaicīgi neiesniedzot par pieteicēju darba devēja ziņojumus, ir radusies situācija, ka pieteicējs nepamatoti saņēmis bezdarbnieka pabalstu.

Vienlaikus no darba devēja vēstules (*lietas 23. lapa*) konstatējams, ka darba devējs 2021. gada 22. februārī pēc Satiksmes ministrijas un dienesta pieprasījuma, ir koriģējis datus, ievērojot Valsts kontroles atbilstības revīzijas ziņojumu. Attiecīgi darba devējs norādījis, ka no 2018. gada 2. oktobra sākās konkurences ierobežojuma periods, kas ir spēkā līdz 2019. gada 1. oktobrim. Tādējādi secināms, ka darba devējs pieļauto kļūdu ir atzinis un ir novērsis. Taču par darba devēja rīcības dēļ pieteicējam nodarītiem zaudējumiem pieteicējam ir jāvēršas ar prasību vispārējās jurisdikcijas tiesā.

[12] Tiesa nepiekrīt pieteicēja pārstāves viedoklim, ka izskatāmajā gadījumā konstatējams likuma robs.

Likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16. panta trešā daļa attiecināma uz izskatāmo gadījumu, kad noteicošais pamats bezdarbnieka pabalsta pārmaksas atgūšanai ir dienesta sniegtās ziņas.

Turklāt saskaņā ar Darba likuma 84. panta pirmās daļas 3. punktu kā viens no priekšnosacījumiem, lai būtu pieļaujama darbinieka un darba devēja vienošanās par darbinieka profesionālās darbības ierobežojumu (konkurences ierobežojums) pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās ir noteikts, ka vienošanās uz visu konkurences ierobežojuma laiku paredz darba devēja pienākumu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās maksāt darbiniekam atbilstošu ikmēneša atlīdzību par konkurences ierobežojuma ievērošanu.

Izskatāmajā gadījumā bez ievērības nav atstājams fakts, ka pieteicējs ilgstoši ir bijis darba devēja rīkotājdirektors. Tādēļ pieteicējam bija jāapzinās vienošanās satura neatbilstība tiesību normu prasībām daļā par atlīdzības izmaksāšanas kārtību jau tās noslēgšanas brīdī.

Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 3. panta pirmajā daļā noteikts, ka ārējos normatīvos aktus publicē oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis". Savukārt 2. panta otrā daļa noteic, ka neviens nevar aizbildināties ar oficiālajā izdevumā publicēto tiesību aktu. No minētā izriet prezumpcija, ka gan Darba likuma 84. panta, gan likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1. panta 2. punkta o) apakšpunkta normas, kuras tiesību normās noteiktajā kārtībā ir publicētas oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis", pieteicējam bija zināmas gan vienošanās noslēgšanas brīdī, gan arī, pieprasot bezdarbnieka pabalstu. Tādējādi secināms, ka pieteicējs, pieprasot bezdarbnieka statusu un bezdarbnieka pabalstu, nav sniedzis arī pilnīgu un patiesu informāciju.

Saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16. panta otro daļu aģentūra lēmumu par personai piešķirtā bezdarbnieka pabalsta pārmaksu atgūšanu pieņem, lai atgūtu summas, kas personai pārmaksātas pašas personas vainas dēļ, ja tā sniegusi nepatiesu vai nepilnīgu informāciju vai nav paziņojusi par pārmaiņām, kuras ietekmē tiesības uz pabalstu.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējams arī likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16. panta otrajā daļā noteiktais bezdarbnieka pabalsta pārmaksas atgūšanas pamats.

[13] Tiesa arī nepiekrīt, ka aģentūra, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, pārkāpusi administratīvā procesa principus.

Tiesiskās paļāvības aizsardzība izriet no tiesiskas valsts principa, saskaņā ar kuru valsts rīkojas tiesiski, paredzami un skaidri. Tas citstarp attiecas arī uz iestādes izdotiem administratīviem aktiem. Atbilstoši tiesiskās paļāvības principam persona var paļauties, ka iestādes izdotais administratīvais akts ir tiesisks un netiks atcelts, un līdz ar to persona var rēķināties ar tām tiesībām, kas tai ar konkrēto administratīvo aktu ir piešķirtas. Citiem vārdiem sakot, tiesiskās paļāvības princips aizsargā personu no tai labvēlīgu administratīvu aktu atcelšanas. Tomēr tiesiskās paļāvības aizsardzība nav absolūta. Kā konsekventi atzīts Senāta praksē, vērtējot to, vai konkrētajā gadījumā tiesiskā paļāvība ir aizsargājama, ir jāpārbauda, vai ir bijis iestādes skaidrs un beznosacījuma apsolījums (arī administratīvā akta formā), kas personai varēja radīt pamatotu paļāvību, vai persona uz šo apsolījumu ir paļāvusies un vai personas paļāvība ir aizsardzības vērta (*Senāta 2007. gada 7. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-238/2007 13. punkts, 2008. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-34/2008 15. punkts, 2020. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-160/2020 12. punkts*).

Tomēr, ja administratīvā akta atcelšana ir paredzēta tiesību normā – tiek prezumēts, ka persona to zina un viņai nevar būt aizsargājama tiesiskā paļāvība vai cerība uz to, ka tiesību norma netiks piemērota (*sal. Briede J. 86. panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 861. lpp.*). Līdz ar to situācijā, kad tiesību normā ir paredzēta nepamatoti izmaksātā pabalsta atgūšana no personas, kā arī tiesību normā ir skaidri noteikti pabalsta piešķiršanas priekšnoteikumi (persona nav uzskatāma par darba ņēmēju), tiesa nesaskata, ka pieteicēja tiesiskā paļāvība uz to, ka no viņa netiks atprasīts nepamatoti piešķirts bezdarbnieka pabalsts, būtu aizsargājama.

Turklāt jāņem vērā, ka likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 27.[1] panta pirmā daļa paredz aģentūras tiesības atgūt sociālās apdrošināšanas pakalpojumu pārmaksātās summas ne vairāk kā par triju gadu periodu, skaitot no pārmaksas konstatēšanas dienas, bet lietās, kurās pārmaksas konstatēšanai nepieciešama informācija no kompetentās ārvalstu iestādes, – ne vairāk kā par triju gadu periodu sešu gadu periodā no pārmaksas konstatēšanas dienas. Līdz ar to likuma 27.[1] pantā likumdevējs ir noteicis triju gadu termiņu pārmaksu atgūšanai, kas vienlaikus kalpo noteiktībai un skaidrībai privātpersonas interesēs, valstij deklarējot, cik tālu administratīvi tiesiskās attiecības par pagājušo laiku var tikt koriģētas. Tāpēc, zinot tiesību normās noteikto pārmaksas atgūšanas kārtību, pieteicējam konkrētajā gadījumā nav arī pamata atsaukties uz Administratīvā procesa likuma 10. pantā noteiktā tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu (*Senāta 2020. gada 11. septembra rīcības sēdes lēmuma Nr. SKA-284/2020 4. punkts*).

Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā aģentūras lēmums atprasīt no pieteicēja bezdarbnieka pabalstu ir samērīgs. Saskaņā ar tiesību normām bezdarbnieka statuss nav savienojams ar darba ņēmēja statusu un par periodu, kamēr personai piemīt darba ņēmēja statuss, bezdarbnieka pabalsts netiek izmaksāts. Šāda pieeja ir loģiska, jo bezdarbnieka pabalsts ir sociālais atbalsts personai, kas ir zaudējusi darbu un palikusi bez ienākumiem. Tādējādi ir taisnīgi, ja persona nesaņem sociālo pabalstu situācijā, kad tai uz to nav tiesību. Tādā veidā tiek ievērots vienlīdzības princips, kad personas, kas atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos, saņem vienlīdzīgu sociālo atbalstu atbilstoši tiesību normās noteiktajai kārtībai un apmēram.

[14] Apkopojot minēto un izvērtējot pārsūdzēto lēmumu kopumā, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par tiesisku un pamatotu, bet

pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu un 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa,

nosprieda

noraidīt /pers. C/ pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2021. gada 7. maija lēmuma Nr. 21/1122837 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Patmalniece